

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. szeptember 15. *

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Személyek szabad mozgása — Uniós polgárság — Egyenlő bánásmód — 2004/38/EK irányelv — A 24. cikk (2) bekezdése — Szociális ellátások — 883/2004/EK rendelet — 4. és 70. cikk — Különleges, nem járulékalapú pénzügyi ellátások — Valamely tagállam másik tagállamban tartózkodó, állást kereső állampolgárai — Kizártság — A munkavállalói jogállás fenntartása”

A C-67/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundessozialgericht (Németország) a Bírósághoz 2014. február 10-én érkezett, 2013. december 12-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Jobcenter Berlin Neukölln**

és

Nazifa Alimanovic,

Sonita Alimanovic,

Valentina Alimanovic,

Valentino Alimanovic között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot és C. Vajda tanácselnökök, E. Levits, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Berger (előadó), E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund és J. L. da Cruz Vilaça bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. február 3-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- Nazifa Alimanovic, Sonita Alimanovic, Valentina Alimanovic és Valentino Alimanovic képviselőiben D. Mende és E. Steffen Rechtsanwälte,

* Az eljárás nyelve: német.

- a német kormány képviselőjében T. Henze és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
 - a dán kormány képviselőjében M. Wolff, meghatalmazotti minőségben,
 - Írország képviselőjében E. Creedon, A. Joyce és E. McPhillips, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: G. Gilmore BL,
 - a francia kormány képviselőjében G. de Bergues és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben,
 - az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: F. Varrone avvocato dello Stato,
 - a svéd kormány képviselőjében A. Falk, K. Sparrman, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, L. Swedenborg, E. Karlsson és F. Sjövall, meghatalmazotti minőségben,
 - az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében J. Beeko, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Coppel QC,
 - az Európai Bizottság képviselőjében M. Kellerbauer és D. Martin, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2015. március 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
- meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18. cikknek, az EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésének, a 2010. december 9-i 1244/2010/EU bizottsági rendelettel (HL L 338., 35. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.; a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 4. és 70. cikkének, továbbá az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 24. cikke (2) bekezdésének értelmezésére irányul.
- 2 Ezt a kérelmet a Jobcenter Berlin Neukölln (Berlin Neukölln-i munkaügyi központ, a továbbiakban: munkaügyi központ) és Nazifa Alimanovic, valamint három gyermeke, Sonita, Valentina és Valentino Alimanovic (a továbbiakban együtt: Alimanovic család) között a német jogi szabályozásban előírt alapellátás (Grundsicherung) nyújtásának munkaügyi központ általi megtagadására vonatkozó jogvita keretében került sor.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 3 A szociális és orvosi ellátásról szóló, 1953. december 11-én Párizsban az Európa Tanács tagjai által aláírt és a Németországi Szövetségi Köztársaságban 1956 óta hatályos európai egyezmény (a továbbiakban: ellátásról szóló egyezmény) 1. cikke a következőképpen írja elő a hátrányos megkülönböztetés tilalmát:

„Minden egyes Szerződő Fél vállalja annak biztosítását, hogy más Szerződő Felek állampolgárait, akik területének bármely, az Egyezmény hatálya alá eső részén jogszerűen tartózkodnak és nem rendelkeznek elegendő forrással, saját állampolgáraival azonosan és ugyanazon feltételek mellett részesíti a területének azon részén mindenkor érvényes törvények szerint kijáró szociális és orvosi ellátásban [...]”

- 4 Az ellátásról szóló egyezmény 16. cikkének b) pontja értelmében „Minden Szerződő Félnek értesítenie kell az Európa Tanács Főtitkárát bármely olyan új törvényről vagy rendelkezésről, amely még nem szerepel az I. Függelékben. Ezen értesítés alkalmával a Szerződő Fél fenntartásokkal élhet az új törvénynek, illetve rendelkezésnek a Szerződő Felek más állampolgáraival szembeni alkalmazását illetően.” A német kormány e rendelkezés alapján 2011. december 19-én fenntartással élt, amely szerint:

„A Németországi Szövetségi Köztársaság kormánya nem vállal kötelezettséget arra, hogy a többi részes állam állampolgárai részére saját állampolgáraival azonos módon, ugyanazon feltételek mellett biztosítja a német szociális törvénykönyv II. könyvének [Sozialgesetzbuch Zweites Buch (a továbbiakban: II. könyv)] – Alapszintű szociális védelem az álláskereső számára, mindenkor hatályos szövege szerint előírt ellátásokat”.

- 5 Az ellátásról szóló egyezmény 16. cikkének c) pontjával összhangban e fenntartást közölték az egyezményben részes többi féllel.

Az uniós jog

A 883/2004 rendelet

- 6 A 883/2004 rendelet „Egyenlő bánásmód” című 4. cikke kimondja:

„E rendelet eltérő rendelkezései hiányában az e rendelet hatálya alá tartozó személyeket bármely tagállam jogszabályai szerint ugyanolyan jogok illetik meg, és ugyanolyan kötelezettségek terhelik, mint az adott tagállam állampolgárait.”

- 7 Az e rendelet III. címének „[k]ülönleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátások[ra]” vonatkozó 9. fejezetében szereplő 70. cikk az „Általános rendelkezések” címet viseli. E cikk kimondja:

„(1) Ezt a cikket kell alkalmazni a különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokra is, amelyek olyan jogszabályokban kerülnek megállapításra amelyek – személyi hatályuk, célkitűzéseik és/vagy a jogosultságra vonatkozó feltételeik miatt – a 3. cikk (1) bekezdésében említett szociális biztonsági jogszabályok, valamint a szociális segélyezés jellegzetességeit egyaránt magukban hordozzák.

(2) E fejezet alkalmazásában a »különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátás« az az ellátás, amelynek:

a) célja, hogy:

- i. a 3. cikk (1) bekezdésében említett szociális biztonsági ágak által fedezett kockázatok kiegészítő, helyettesítő vagy járulékos fedezetéül szolgáljon, és az érintett személyeknek minimum megélhetési jövedelmet biztosítson az érintett tagállam gazdasági és társadalmi helyzetére is figyelemmel; vagy
- ii. a fogyatékkal élők részére kifejezetten különös védelmet biztosítson [helyesen: kizárólag biztosítsa a fogyatékkal élők különös védelmét], szoros kapcsolatban az érintett személy szociális környezetével az érintett tagállamban;

és

b) amely esetében a finanszírozás kizárólag a kötelező, az általános közkiadások fedezésére szolgáló adóbevételekből származik, valamint az ellátások nyújtásának és kiszámításának feltételei a kedvezményezett tekintetében nem függnék semmiféle járulékfizetéstől. A járulékalapú ellátások kiegészítésére szolgáló ellátások azonban egyedül ezen az alapon nem minősülnek járulékalapú ellátásnak,

és

c) amely szerepel a X. melléklet felsorolásában.

(3) A 7. cikk és e cím más fejezetei nem vonatkoznak az e cikk (2) bekezdésében említett ellátásokra.

(4) A (2) bekezdésben említett ellátások kizárólag abban a tagállamban nyújthatók, az ilyen tagállam jogszabályainak megfelelően, amelyben az érintett személy lakóhellyel rendelkezik. Az ilyen ellátásokat a lakóhely szerint illetékes intézmény nyújtja, saját költségén.”

- 8 A 883/2004 rendeletnek a „Különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátások” címet viselő X. melléklete a Németországi Szövetségi Köztársaság vonatkozásában a következő ellátásokat írja elő:

„[...]

- b) A megélhetési költségeket fedező ellátások az álláskeresőkre vonatkozó alapellátással összhangban, kivéve, ha ezen ellátások tekintetében teljesülnek azok a követelmények, amelyek a munkanélküli ellátás odaítélését követően (II. könyv, 24. cikk (1) bekezdés) feljogosítanak az ideiglenes kiegészítő ellátásra.”

A 2004/38 irányelv

- 9 A 2004/38 irányelv (10), (16) és (21) preambulumbekkezdése értelmében:

„(10) A tartózkodási jogukkal élő személyek azonban nem jelenthetnek a fogadó állam [helyesen: fogadó tagállam] szociális segítségnyújtási rendszerére indokolatlan terhet a tartózkodás egy kezdeti időszakában. Ennélfogva az uniós polgárok és családtagjaik három hónapnál hosszabb tartózkodáshoz való jogát feltételekhez kell kötni.

[...]

- (16) Ameddig a tartózkodási jog kedvezményezettjei nem jelentenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére, nem lehet őket kiutasítani. Ennélfogva a kiutasítási intézkedés nem lehet a szociális segítségnyújtási rendszer igénybevételének automatikus következménye. A fogadó tagállamnak vizsgálnia kell, hogy átmeneti nehézségekről van-e szó, és figyelembe kell vennie a tartózkodás időtartamát, a személyes körülményeket és a támogatás összegét, hogy megítélhesse, hogy a kedvezményezett indokolatlan terhet jelent-e a szociális segítségnyújtási rendszerre, és hogy kiutasítsák-e. A Bíróság által meghatározott munkavállalókkal, önálló vállalkozókkal és álláskeresőkkal szemben nem lehet kiutasítási intézkedést hozni, kivéve közrendi vagy közbiztonsági okokból.

[...]

- (21) Annak eldöntését azonban a fogadó tagállamra kell bízni, hogy a tartózkodás első három hónapjában, vagy álláskeresők esetén hosszabb időszakban nyújt-e szociális segítséget [helyesen: biztosít-e szociális segítségnyújtási ellátásokat] azoknak az uniós polgároknak, akik nem munkavállalók vagy önálló vállalkozók, vagy ilyen jogállást [helyesen: vagy nem ilyen jogállást] tartanak fenn, vagy ezek családtagjai, vagy nyújt-e szociális ösztöndíjat tanulmányok folytatásához, beleértve a szakképzést, a huzamos tartózkodási jog [helyesen: huzamos tartózkodáshoz való jog] elnyerése előtt ugyanezen személyeknek.”

10 Ezen irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdése kimondja:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

- a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; vagy
- b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet [helyesen: ne jelentsenek terhet] a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek [...].

[...]

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában az az uniós polgár, aki a továbbiakban már nem munkavállaló vagy önálló vállalkozó, megtartja munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogállását a következő körülmények között:

- a) ha baleset vagy betegség következtében ideiglenesen munkaképtelenné vált;
- b) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy egy évnél hosszabb ideig alkalmazásban állt, és a megfelelő munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként;
- c) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy az egy évnél rövidebb határozott időre kötött munkaszerződése lejárt, vagy kényszerű munkanélkülivé vált az első tizenkét hónapban, és a megfelelő munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként. Ebben az esetben a munkavállalói jogállás legalább hat hónapig fennmarad;
- d) ha szakképzésben vesz részt. Hacsak nem vált kényszerű munkanélkülivé, a munkavállalói jogállás fennmaradásának feltétele, hogy a szakképzés a korábbi alkalmazással álljon kapcsolatban.”

- 11 Az említett irányelvnek „A tartózkodási jog megtartása” című 14. cikke értelmében:

„(1) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 6. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg nem jelentenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére.

(2) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 7., 12. és 13. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg megfelelnek az azokban meghatározott feltételeknek.

Különleges esetekben, amennyiben megalapozott kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy az uniós polgár vagy családtagjai megfelelnek-e a 7., 12. és 13. cikkben foglalt feltételeknek, a tagállamok ellenőrizhetik, hogy ezek a feltételek teljesülnek-e. Ezt az ellenőrzést nem lehet rendszeresen lefolytatni.

(3) A kiutasítási intézkedés nem lehet automatikus következménye annak, hogy az uniós polgár vagy családtagjai igénybe veszik a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerét.

(4) Az (1) és (2) bekezdéstől eltérve, és a VI. fejezet rendelkezéseinek sérelme nélkül, nem hozható kiutasítási intézkedés az uniós polgárral vagy családtagjaival szemben, ha:

- a) az uniós polgár munkavállaló vagy önálló vállalkozó; vagy
- b) az uniós polgár álláskereső végett utazott be a fogadó tagállam területére. Ebben az esetben az uniós polgár és családtagjai mindaddig nem utasíthatók ki, amíg az uniós polgár bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.”

- 12 Ugyanezen irányelv „Egyenlő bánásmód” címet viselő 24. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Szerződésben és a másodlagos jogban kifejezetten előírt különleges rendelkezésekre is figyelemmel, az ezen irányelv alapján a fogadó tagállam területén tartózkodó valamennyi uniós polgárt a Szerződés alkalmazási körébe tartozó területeken egyenlő bánásmód illet meg a fogadó tagállam állampolgáraival. E jog kedvezménye kiterjed azokra a családtagokra is, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és tartózkodási joggal vagy huzamos tartózkodási joggal [helyesen: huzamos tartózkodáshoz való joggal] rendelkeznek.

(2) Az első bekezdéstől eltérve, a fogadó tagállam nem köteles szociális segítségnyújtásra való [helyesen: segítségnyújtási ellátásra való] jogosultságot biztosítani a tartózkodás első három hónapjában, vagy adott esetben a 14. cikk (4) bekezdésének b) pontjában előírt hosszabb időszakban, továbbá nem köteles a huzamos tartózkodási jog [helyesen: huzamos tartózkodáshoz való jog] megszerzését megelőzően szociális segítséget nyújtani tanulmányok folytatásához, beleértve a szakképzést, amely segítség tanulmányi ösztöndíjat vagy diákhitelt biztosít a munkavállalókon, önálló vállalkozókon, e jogállásukat megtartó személyeken és családtagjaikon kívüli személyeknek.”

A német jog

A szociális törvénykönyv

- 13 A szociális törvénykönyv I. könyve 19a. §-ának (1) bekezdése az alábbiak szerint írja elő az álláskeresőkre vonatkozó alapellátások két fő típusát:

„Alapellátás címén az álláskereső a következőkre tarthatnak igényt:

- 1. a munkába állást segítő ellátások,

2. a megélhetési költségeket fedező ellátások.”

- 14 A II. könyv „Az álláskeresők alapellátásának feladata és célja” címet viselő 1. §-a az (1) és (3) bekezdésében kimondja:

„(1) Az álláskeresők alapellátásának célja, hogy az ellátásra jogosultak számára az emberi méltósággal összhangban álló életvitelt tegyen lehetővé.

[...]

(3) Az álláskeresők alapellátása a következő ellátásokat foglalja magában:

1. a nélkülözés kiküszöbölését vagy mérséklését célzó ellátások, különösen a munkába állás elősegítése révén, és
2. a megélhetési költségeket fedező ellátások.”

- 15 A II. könyv „Jogosultak” címet viselő 7. §-a a következőket írja elő:

„(1) A jelen könyvben meghatározott ellátásokban azok a személyek részesülnek, akik

1. betöltötték 15. életévüket, de még nem töltötték be a 7a. §-ban meghatározott életkort,
2. keresőképesek,
3. rászorultak, és
4. szokásos tartózkodási helyük a Németországi Szövetségi Köztársaságban van (keresőképes jogosultak).

Nem tartoznak ide:

1. azok a külföldiek, akik nem munkavállalók vagy önálló vállalkozók a Németországi Szövetségi Köztársaságban, és nem rendelkeznek az uniós polgárok szabad mozgásáról szóló törvény [(Freizügigkeitsgesetz/EU, a továbbiakban: szabad mozgásról szóló törvény)] 2. §-ának (3) bekezdése alapján a szabad mozgáshoz való joggal, valamint családtagjaik, a tartózkodás első három hónapja során,
2. azok a külföldiek, akik kizárólag munkakeresés céljából rendelkeznek tartózkodási joggal, és a családtagjaik,

[...]

A második mondat 1. pontja nem vonatkozik azokra a külföldiekre, akik a tartózkodási jogról szóló törvény [(Aufenthaltsgesetz)] 2. fejezetének 5. szakasza alapján biztosított tartózkodási engedéllyel rendelkeznek. Ez nem érinti a tartózkodási jogról szóló rendelkezéseket.

[...]”

- 16 A II. könyv „Keresőképeség” címet viselő 8. §-ának (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Keresőképes minden olyan személy, akit betegség vagy fogyatékoság nem tesz képtelenné arra, hogy belátható időn belül naponta legalább három órán át keresőtevékenységet folytasson a szokásos munkaerő-piaci feltételek mellett.”

17 A II. könyv 9. §-ának (1) bekezdése kimondja:

„Rászoruló minden olyan személy, aki figyelembe veendő jövedelme vagy vagyona alapján nem vagy nem megfelelőképpen képes biztosítani megélhetését, és nem részesül más személyek, különösen családtagjai, vagy más szociális ellátást folyósító más szervezetek részéről a szükséges támogatásban.”

18 A II. könyv 20. §-a rögzíti a megélhetés alapszükségeivel kapcsolatos kiegészítő rendelkezéseket. A II. könyv 21. §-a a kiegészítő szükségletekre, a II. könyv 22. §-a pedig a lakhatási és fűtési szükségletekre vonatkozó szabályokat írja elő. Végül a II. könyv 28–30. §-a a képzési és részvételi ellátásokkal foglalkozik.

19 A szociális törvénykönyv XII. könyvének (a továbbiakban: XII. könyv) a szociális segélyről szóló 1. §-a a következőképpen rendelkezik:

„A szociális segély célja, hogy az ellátásra jogosultak számára az emberi méltósággal összhangban álló életvitelt tegyen lehetővé. [...]”

20 A XII. könyv 21. §-a kimondja:

„Nem részesül megélhetési költségeket fedező ellátásban, aki keresőképesként vagy családtagként e címen jogosult a [II. könyv] szerinti ellátásokra. [...]”

A szabad mozgásról szóló törvény

21 A szabad mozgásról szóló törvény hatályát e törvény 1. §-a az alapügyre alkalmazandó változatában pontosítja:

„E törvény az Európai Unió más tagállamai állampolgárainak (uniós polgárok) és családtagjaiknak a beutazását és a tartózkodását szabályozza.”

22 A szabad mozgásról szóló törvény 2. §-a a beutazáshoz és a tartózkodáshoz való jog kapcsán a következőt írja elő:

„(1) A szabad mozgásra jogosult uniós polgárok és családtagjaik e törvény értelmében a szövetségi területre való beutazásra és ott-tartózkodásra jogosultak.

(2) Az uniós jog szerint szabad mozgásra jogosultak:

1. azok az uniós polgárok, akik munkavállalóként, illetve abból a célból kívánnak a szövetségi területen tartózkodni, hogy munkát találjanak, vagy szakmai képzésben vegyenek részt.

[...]

5. a keresőtevékenységet nem folytató uniós polgárok a 4. §-ban meghatározott feltételek szerint,

6. a 3. és 4. §-ban szereplő feltételeknek megfelelően a családtagok,

[...]

(3) A munkavállalók vagy önálló vállalkozók esetén az (1) bekezdésben előírt jogosultságot nem érinti:

1. a betegség vagy baleset eredményeként bekövetkező átmeneti munkaképtelenség,

2. a legalább egy éves aktív időszakot követően az illetékes munkaügyi hivatal által igazolt kényszerű munkanélküliség vagy az önálló vállalkozói tevékenységnek az önálló vállalkozó által nem befolyásolható körülmények miatti beszüntetése,
3. a szakképzés, amennyiben kapcsolat áll fenn a képzés és a korábbi szakmai tevékenység között; nem szükséges a kapcsolat, ha az uniós polgár akaratán kívül veszítette el állását.

Egy évnél rövidebb alkalmazási időszak esetén az (1) bekezdésből eredő jogosultságot hat hónapig nem érinti az illetékes munkaügyi hivatal által igazolt kényszerű munkanélküliség.

[...]

- 23 A szabad mozgásról szóló törvénynek a családtagokkal kapcsolatos 3. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 2. § (2) bekezdésének 1–5. pontja szerinti uniós polgárok családtagjait – amennyiben az említett uniós polgárt kísérik, vagy hozzá csatlakoznak – megilleti a 2. § (1) bekezdése szerinti jog. A 2. § (2) bekezdésének 5. pontja szerinti uniós polgárok családtagjai esetében ez a 4. §-ban szereplő feltételeknek megfelelően alkalmazandó.

(2) Családtagok

1. a 2. § (2) bekezdésének 1–5. és 7. pontja szerinti személyek házastársa, és az említett személyek, illetve házastársuk olyan lemenő egyenes ági rokonai, akik még nem töltötték be 21. életévüket.
2. a 2. § (2) bekezdésének 1–5. és 7. pontja szerinti személyek, illetve házastársuk olyan felmenő vagy lemenő egyenes ági rokonai, akiknek megélhetését e személyek, illetve azok házastársa biztosítja.

[...]

- 24 A szabad mozgásról szóló törvénynek a tartózkodási engedélyekről és a huzamos tartózkodáshoz való jogra vonatkozó igazolásról szóló 5. §-a az alapügyben alkalmazandó változatában a következőket írja elő:

„(1) Hivatalból és haladéktalanul tartózkodási jogról szóló igazolást kell kiállítani a szabad mozgás jogával rendelkező uniós polgárok és az Európai Unió valamely tagállamának állampolgárságával rendelkező családtagjaik számára.

[...]

(3) Az illetékes idegenrendészeti hatóság megkövetelheti az e joggal kapcsolatban a 2. § (1) bekezdésében előírt feltételeknek a beutazást követő három hónap elteltékor történő valószínűsítését. A valószínűsítéshez szükséges adatokat és bizonyítékokat az illetékes lakcímnnyilvántartó hatóság a lakcímbejelentéskor átveheti. E hatóság továbbítja az adatokat és bizonyítékokat az illetékes idegenrendészeti hatóságnak. [...].

[...]

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 25 Nazifa Alimanovic 1966-ban született, gyermekei, Sonita, Valentina és Valentino pedig 1994-ben, 1998-ban és 1999-ben; mindannyian svéd állampolgárok. N. Alimanovic Boszniában született, mindhárom gyermeke pedig Németországban.

- 26 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik – anélkül, hogy az megjelölne a távozás időpontját, illetve a távollét indokát –, hogy az Alimanovic család 1999-ben elhagyta Németország területét és Svédországba költözött, majd 2010 júniusában visszatért Németországba.
- 27 Az Alimanovic család tagjai számára 2010. július 1-jén a szabad mozgásról szóló törvény 5. §-a alapján határozatlan időtartamra szóló igazolást állítottak ki. Németországba érkezésüket követően N. Alimanovic és lánya, Sonita, akik a német jogszabályok értelmében keresőképesek voltak, 2010 júniusa és 2011 májusa között egy évet el nem érő ideig rövidebb időtartamú munkaviszonyokban vagy átmeneti foglalkoztatásban végeztek munkát.
- 28 A 2011. december 1-jétől 2012. május 31-ig terjedő időszakban N. Alimanovic Valentina és Valentino nevű gyermekei után családi ellátásban részesült, továbbá lányához, Sonitához hasonlóan alapellátásban, vagyis megélhetési költségeket fedező tartós munkanélküli-ellátásban („Arbeitslosengeld II”), valamint a két másik gyermek, Valentina és Valentino után a keresőképtelen ellátásra jogosultak szociális támogatásában részesült (a továbbiakban: szóban forgó ellátások).
- 29 A szóban forgó ellátások megállapítása céljából a munkaügyi központ úgy tekintette, hogy az állást kereső uniós polgároknak a II. könyv 7. §-a (1) bekezdése második mondatának 2. pontja szerinti kizárása nem alkalmazható az Alimanovic családra, mivel annak tagjai svéd állampolgárok, így e szabály alkalmazását az ellátásról szóló egyezmény 1. cikkében előírt hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve alapján mellőzni kell. A Bundessozialgericht (szövetségi társadalombiztosítási bíróság) ugyanis egy 2010. október 19-i ítéletében kimondta, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaságot e rendelkezés alapján terhelő kötelezettség – vagyis az, hogy a saját állampolgáraival azonos segítségnyújtási ellátásban részesíti az egyezményben részes más feleknek a területe bármely részén jogszerűen tartózkodó és elegendő forrással nem rendelkező állampolgárait –, a II. könyv 19. és azt követő §-ai alapján kiterjed a minimum megélhetési jövedelem nyújtására is.
- 30 Mindazonáltal a szociális törvénykönyv X. könyve 48. §-a (1) bekezdésének első mondata értelmében a jövőre nézve hatályon kívül kell helyezni valamely közigazgatási aktust, ha az annak elfogadásakor fennálló jogi és ténybeli viszonyokban jelentős változás áll be. Az ellátásról szóló egyezmény 1. cikke alapján nyújtott ellátásokat illetően változás következett be 2012 májusában, a német kormány által ezen egyezmény tekintetében 2011. december 19-én megfogalmazott fenntartás következtében. A munkaügyi központ ennek alapján vonta vissza 2012 májusában az összes szóban forgó ellátás nyújtásáról szóló határozatot.
- 31 Az Alimanovic család keresete alapján a berlini társadalombiztosítási bíróság (Sozialgericht Berlin) megsemmisítette e határozatot, és kimondta többek között, hogy Nazifa Alimanovic és lánya, Sonita jogosultak a rájuk vonatkozóan szóban forgó ellátásokra, többek között a 883/2004 rendelet 4. cikkének – amely tiltja az uniós polgároknak az érintett tagállam állampolgáraival szembeni bármilyen hátrányos megkülönböztetését – az e rendelet 70. cikkével való együttes olvasata alapján, amely cikk az olyan különleges, nem járulékalapú pénzübeli ellátásokra vonatkozik, mint amely az e bíróság előtti ügyben szerepel.
- 32 A kérdést előterjesztő bíróság előtti felülvizsgálati kérelmében a munkaügyi központ többek között azzal érvel, hogy a II. könyv szerinti megélhetési költségeket fedező ellátások esetében a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „szociális támogatásról” van szó, ezáltal az álláskereső kizárható azok folyósítása alól.
- 33 A kérdést előterjesztő bíróság többek között pontosítja, hogy a berlini társadalombiztosítási bíróság rá nézve kötelező megállapításai szerint N. Alimanovic és lánya, Sonita már nem hivatkozhatnak a szabad mozgásról szóló törvény 2. §-án alapuló munkavállalói tartózkodási jogra. 2010 júniusa óta ugyanis kizárólag rövid időtartamú munkaviszonyban álltak, vagy egy évnél rövidebb ideig tartó átmeneti foglalkoztatásban végeztek munkát, 2011 májusa óta pedig sem munkavállalóként, sem önálló vállalkozóként nem folytatnak semmilyen keresőtevékenységet.

- 34 A Vatsouras és Koupatantze ítéletre (C-22/08 et C-23/08, EU:C:2009:344) hivatkozva e bíróság úgy véli, hogy a szabad mozgásról szóló törvény 2. §-a (3) bekezdésének a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontjára tekintettel értelmezett második mondatából kitűnik, hogy sem N. Alimanovic, sem a lánya, Sonita nem minősül munkavállalónak, sem önálló vállalkozónak, ezért őket a szabad mozgásról szóló törvény 2. §-a (2) bekezdésének 1. pontja szerinti álláskeresőnek kell tekinteni.
- 35 Ennélfogva a II. könyv 7. §-a (1) bekezdése második mondatának 2. pontja alapján, amely egyaránt kizárja az e szabályozásban előírt ellátásokból azokat a személyeket, akiknek tartózkodáshoz való joga álláskeresőssel nem igazolt, és azok családtagjait, N. Alimanovicot és lányát, Sonitát kizárták a megélhetési költségeket fedező tartós munkanélküli-ellátásból.
- 36 A kérdést előterjesztő bíróság ezért egyrészt azt kérdezi, hogy a II. könyv e rendelkezése sérti-e a hátrányos megkülönböztetés 883/2004 rendelet 4. cikkében előírt tilalmát.
- 37 Másrészt e bíróság arra keres választ, hogy a II. könyv említett rendelkezését a 2004/38 irányelv 24. cikke (2) bekezdésének a belső jogba való jogszerű átültetésének lehet-e tekinteni, vagy ezen uniós jogi rendelkezés alkalmazhatatlansága esetén az nem összeegyeztethetetlen-e az EUMSZ 18. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésével.
- 38 E körülmények között a Bundessozialgericht felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:
- „1) A 883/2004 rendelet 70. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokra is vonatkozik-e – az exportálhatóság 883/2004/EK rendelet 70. cikkének (4) bekezdése szerinti kizárásának kivételével – az egyenlő bánásmód 883/2004 rendelet 4. cikke szerinti követelménye?
- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: lehetőség van-e – és adott esetben milyen mértékben – a 883/2004 rendelet 4. cikke szerinti egyenlő bánásmód követelményének olyan, a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdését átültető nemzeti jogszabályok rendelkezései útján történő korlátozására, amely alapján egyáltalán nem áll fenn jogosultság az említett ellátásokra, ha az uniós polgár kizárólag álláskereső céljából rendelkezik tartózkodási joggal a másik tagállamban?
- 3) Ellentétes-e az EUMSZ 18. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésével az olyan nemzeti rendelkezés, amely az álláskeresőként szabad mozgáshoz való joguk gyakorlására hivatkozni képes uniós polgároktól a kizárólag álláskeresői célú tartózkodási jog időtartamára kivétel nélkül és a fogadó állammal fennálló kapcsolattól függetlenül megtagad valamely, a létbiztonságot szolgáló és egyúttal a munkaerőpiachoz való hozzáférést is megkönnyítő szociális ellátást?”
- 39 2014. november 26-i levelében a Bíróság Hivatala továbbította a kérdést előterjesztő bíróságnak a Dano-ítéletet (C-333/13, EU:C:2014:2358), felhíva arra, hogy jelezze, hogy ezen ítélet rendelkező részének első pontjára tekintettel fenn kívánja-e tartani az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdést. A Bíróság Hivatalához 2015. február 19-én érkezett 2015. február 11-i végzésében a Bundessozialgericht kimondta, hogy nem kívánja fenntartani az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdést.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A szóban forgó ellátások minősítéséről

- 40 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság elé tárt iratokból kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság szerint N. Alimanovic és lánya, Sonita tartózkodási joga az álláskeresői minőségükön alapul, és e tekintetben e bíróság kötve van az érdemi határozatot hozó bíróság által megállapított tényálláshoz.
- 41 Második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy összeegyeztethető-e egyrészt a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdésével, másrészt az EUMSZ 18. cikkel és az EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésével az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja bizonyos ellátásokból más tagállamok álláskeresői jogállással rendelkező állampolgárait, miközben az érintett tagállam az azonos helyzetben lévő állampolgárai számára biztosítja ezen ellátásokat.
- 42 Mivel a szóban forgó ellátásoknak a szociális támogatás vagy a munkaerőpiacra való belépés megkönnyítésére irányuló intézkedés jellege meghatározó azon uniós szabály azonosítása szempontjából, amelyre tekintettel ezen összeegyeztethetőséget értékelni kell, fontos elvégezni azok minősítését.
- 43 Márpedig e tekintetben elegendő megállapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság saját maga minősítette a szóban forgó ellátásokat a 883/2004 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése szerinti „különleges, nem járulékalapú pénzübeli ellátásoknak”. Erre vonatkozóan a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az említett ellátások célja a megélhetési eszközök biztosítása azon személyek számára, akik nem tudják biztosítani a megélhetésüket, és hogy ezen ellátások fedezése az adókból, nem pedig járulékokból történik. Másfelől, mivel az említett ellátásokat a 883/2004 rendelet X. melléklete megemlíti, azok megfelelnek az említett rendelet 70. cikkének (2) bekezdésében szereplő feltételeknek, még akkor is, ha olyan rendszer részét képezik, amely emellett az álláskeresői megkönnyítésére irányuló ellátásokat is előír.
- 44 Ezzel együtt fontos hozzátenni, hogy amint az a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, az ilyen ellátások a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése szerinti „szociális segítségnyújtási ellátások” fogalmába is beletartoznak. Ez a fogalom ugyanis az állami hatóságok által nemzeti, regionális vagy helyi szinten felállított támogatási rendszerek összességére vonatkozik, amelyekhez olyan egyén folyamodhat, aki nem rendelkezik a saját maga és családtagjai eltartásához elegendő forrásokkal, és e ténynél fogva tartózkodási ideje alatt terhet jelenthet a fogadó tagállam költségvetésére, ami az adott tagállam által nyújtható támogatások általános szintjére is hatással lehet (Dano-ítélet, C-333/13, EU:C:2014:2358, 63. pont).
- 45 A jelen ügyben egyébként meg kell állapítani, hogy amint arra a főtanácsnok indítványának 72. pontjában rámutatott, a szóban forgó ellátások fő feladata pontosan az emberi méltóságnak megfelelő életvitel folytatásához szükséges minimális létfenntartási eszközök biztosítása.
- 46 E megfontolásokból tehát az következik, hogy az említett ellátások nem minősíthetők olyan pénzübeli ellátásnak, amelynek célja valamely tagállam munkaerőpiacára való belépés megkönnyítése (lásd ebben az értelemben, Vatsouras és Koupatantze ítélet, C-22/08 és C-23/08, EU:C:2009:344, 45. pont), hanem azokat a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése szerinti „szociális segítségnyújtási ellátásnak” kell minősíteni, ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 66–71. pontjában rámutatott.
- 47 Következésképpen a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A második kérdésről

- 48 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2004/38 irányelv 24. cikkét és a 883/2004 rendelet 4. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely kizárja más tagállamoknak a fogadó tagállam területén állást kereső állampolgárait a 883/2004 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése szerinti bizonyos „különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokból”, amelyek a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése értelmében „szociális segítségnyújtási ellátásoknak” is minősülnek, miközben az érintett tagállam az azonos helyzetben lévő állampolgárai számára biztosítja ezeket az ellátásokat.
- 49 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy ami az alapügyben szereplőhöz hasonló szociális segítségnyújtási ellátásokhoz való hozzáférést illeti, valamely uniós polgár a 2004/38 irányelv 24. cikkének (1) bekezdése alapján csak akkor tarthat igényt a fogadó tagállam állampolgárainak járóval egyenlő bánásmódra, ha a fogadó tagállam területén való tartózkodása megfelel a 2004/38 irányelv feltételeinek (Dano-ítélet, C-333/13, EU:C:2014:2358, 69. pont).
- 50 Ugyanis annak elismerése, hogy a 2004/38 irányelv értelmében tartózkodási joggal nem rendelkező személyek az állampolgárookra vonatkozókkal azonos feltételek mellett támaszthatnak a szociális segítségnyújtási ellátásokra való jogosultságot, szembemenne az említett irányelvnek a (10) preambulumbekkezdésében kimondott céljával, amely annak elkerülésére irányul, hogy a más tagállamok állampolgárságával rendelkező uniós polgárok indokolatlanul terhet jelentsenek a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére (Dano-ítélet, C-333/13, EU:C:2014:2358, 74. pont).
- 51 Annak meghatározása érdekében, hogy a szóban forgó szociális segítségnyújtási ellátásokat meg lehet-e tagadni a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdésében szereplő eltérés alapján, fontos tehát előzetesen megvizsgálni az említett irányelv 24. cikkének (1) bekezdésében hivatkozott egyenlő bánásmód elvének alkalmazhatóságát, és ebből következően az érintett uniós polgár a fogadó tagállam területén való tartózkodásának jogszerűségét.
- 52 Meg kell állapítani, hogy a 2004/38 irányelvnek csupán két rendelkezése biztosíthat az N. Alimanovic és lánya, Sonita helyzetében lévő álláskereső számára az ezen irányelven alapuló jogot a fogadó tagállamban való tartózkodáshoz, mégpedig az irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontja és 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja.
- 53 E tekintetben a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontja kimondja, hogy ha a munkavállaló kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy az egy évnél rövidebb határozott időre kötött munkaszerződése lejárt, vagy kényszerű munkanélkülivé vált az első tizenkét hónapban, és a megfelelő munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként, akkor a munkavállalói jogállása legalább hat hónapig fennmarad. Ugyanezen időszakban az érintett uniós polgár megőrzi a 2004/38 irányelv 7. cikkén alapuló, a fogadó tagállamban való tartózkodási jogát, ennek következtében hivatkozhat az említett irányelv 24. cikkének (1) bekezdésében előírt egyenlő bánásmód elvére.
- 54 Ezért a Bíróság a Vatsouras és Koupatantze ítéletben (C-22/08 és C-23/08, EU:C:2009:344, 32. pont) kimondta, hogy a munkavállalói jogállásukat a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontja alapján megtartó uniós polgárok az említett legalább hat hónapos időszak alatt jogosultak a szóban forgó szociális segítségnyújtási ellátásokra.
- 55 Azonban, ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 41. pontjában rámutat, nem vitatott, hogy N. Alimanovic és lánya, Sonita, akik legutolsó alkalmazásuk után legalább hat hónapig megtartották munkavállalói jogállásukat, már nem rendelkeztek az említett jogállással, amikor a szóban forgó ellátásokat megtagadták tőlük.

- 56 Azon kérdést illetően, hogy 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja megalapozhatja-e a 2004/38 irányelvben alapuló tartózkodási jogot az N. Alimanovic és lánya, Sonita helyzetében lévő uniós polgárok javára, e rendelkezés kimondja, hogy az olyan uniós polgár, aki álláskeresőként véget ért utazott be a fogadó tagállam területére, nem utasítható ki, amíg bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 57 A kérdést előterjesztő bíróság szerint N. Alimanovic és lánya, Sonita a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontjában előírt időszak lejártát követően is alapíthat jogot az említett rendelkezésre, a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja által lefedett időtartam alatt, amely utóbbi rendelkezés a szociális segítségnyújtási ellátásokhoz való hozzáférés tekintetében megnyitja számukra a fogadó tagállam állampolgáraival való egyenlő bánásmódhoz való jogot, mégis fontos hangsúlyozni, hogy ilyen esetben a fogadó tagállam hivatkozhat az ezen irányelv 24. cikkének (2) bekezdésében foglalt eltérésre annak érdekében, hogy az említett polgárnak ne biztosítsa a kért szociális segítségnyújtási ellátást.
- 58 Ugyanis a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése által az ezen irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjára történő kifejezett utalásból kitűnik, hogy a fogadó tagállam kizárólag ez utóbbi rendelkezés alapján tagadhat meg a tartózkodási joggal rendelkező uniós polgártól bármely szociális segítségnyújtási ellátást.
- 59 E tekintetben pontosítani kell, hogy noha a Bíróság már kimondta, hogy a 2004/38 irányelv megköveteli, hogy a tagállam vegye figyelembe az érintett személy sajátos helyzetét mielőtt kiutasítási intézkedést foganatosítana vagy megállapítaná, hogy e személy tartózkodása indokolatlan terhet jelent a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére (Brey-ítélet, C-140/12, EU:C:2013:565, 64., 69. és 78. pont), ezen egyedi vizsgálat az alapügyben szereplőhöz hasonló esetben nem kötelező.
- 60 Ugyanis a munkavállalói jogállás fenntartásának fokozatos, a tartózkodási jog és a szociális ellátásokhoz való hozzáférés biztonságossá tételére törekvő rendszerét létrehozó 2004/38 irányelv maga veszi figyelembe a szociális ellátásért folyamodó egyes kérelmezők egyedi helyzetét jellemző körülményeket és különösen a gazdasági tevékenység végzésének időtartamát.
- 61 Márpedig mivel mind a II. könyv 7. §-ának a szabad mozgásról szóló törvény 2. §-ának (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében szereplő szempont, mind a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontja lehetővé teszi az érdekeltek számára jogaik és kötelezettségeik egyértelmű megismerését, vagyis azt, hogy a szociális segélyhez való jog a szakmai tevékenység beszüntetését követően hat hónapig marad fenn, az jellegénél fogva magas szintű jogbiztonságot és átláthatóságot biztosít az alapellátás, illetve a szociális segítségnyújtási ellátás tekintetében, miközben megfelel az arányosság elvének.
- 62 Emellett az annak átfogó értékelésére vonatkozó egyedi vizsgálatot illetően, hogy konkrétan mekkora terhet jelent valamely ellátás nyújtása az alapügyben szereplő nemzeti szociális segítségnyújtási rendszer egészére, rá kell mutatni, hogy az egyetlen kérelmezőnek nyújtott segély nehezen minősíthető valamely tagállam számára a 2004/38 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „indokolatlan tehernek”, amely nem annak következtében terheli az érintett tagállamot, hogy egyedi kérelemmel fordultak hozzá, hanem szükségszerűen a jövőben elé kerülő egyedi kérelmek összeadódása miatt.
- 63 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2004/38 irányelv 24. cikkét és a 883/2004 rendelet 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely kizárja más tagállamoknak az említett irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjában szereplőhöz hasonló helyzetben lévő állampolgárait a 883/2004 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése szerinti bizonyos „különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokból”, amelyek a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „szociális segítségnyújtási ellátásoknak” is minősülnek, miközben az érintett tagállam az azonos helyzetben lévő állampolgárai számára biztosítja ezeket az ellátásokat.

A költségekről

- ⁶⁴ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 24. cikkét és a 2010. december 9-i 1244/2010/EU bizottsági rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely kizárja más tagállamoknak az említett irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjában szereplőhöz hasonló helyzetben lévő állampolgárait a 883/2004 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése szerinti bizonyos „különleges, nem járulékalapú pénzügyi ellátásokból”, amelyek a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „szociális segítségnyújtási ellátásoknak” is minősülnek, miközben az érintett tagállam az azonos helyzetben lévő állampolgárai számára biztosítja ezeket az ellátásokat.

Aláírások